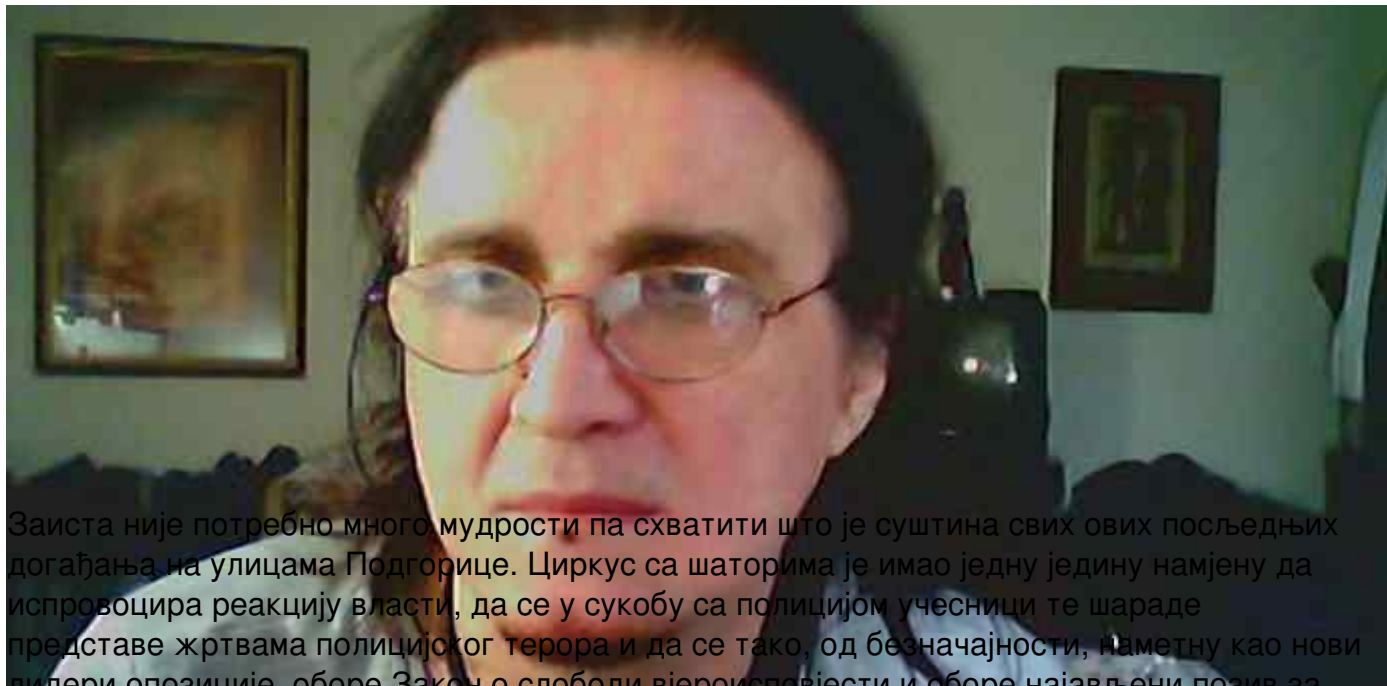

Црна Гора је поново на историјској прекретници. Исте снаге које већ посљедњих стотињак година атакују на њену аутентичност, њену државност и сувереност, овај пута потпомогнуте политичким субјектима који се куну да не припадају тим политичким пројектима, организују се да, у преломном тренутку за Црну Гору, уличним протестима онемогуће Црну Гору да постане дио једног уређеног и у свему успјешног свијета.

Заиста није потребно много мудрости па схватити што је суштина свих ових посљедњих догађања на улицама Подгорице. Циркус са шаторима је имао једну једину намјену да испровоцира реакцију власти, да се у сукобу са полицијом учесници те шараде представе жртвама полицијског терора и да се тако, од безначајности, наметну као нови лидери опозиције, оборе Закон о слободи вјероисповјести и оборе најављени позив за НАТО чланство Црне Горе. Умјесто да се Парламент Црне Горе данас бави Законом о слободи вјероисповјести, револуционарним законом који од Црне Горе прави модерно, секуларно друштво и стаје на пут злоупотреби религије у националистичке и политичке сврхе, о будућност тог закона одлучује улица под диригентском палицом Амфилохија Радовића. Није било тешко претпоставити да ниједна власт на свијету не може дозволити ругло на својој најпрометнијој улици дуже од мјесец – два. Само је требало издржати и како – тако одржати те протесте да се скроз не угасе. Реакцију полиције је, чини ми се, потакло и оно прасе на ражњу, јер је вјероватно превладало увјерење да су грађани Подгорице и Црне Горе згађењи понижењем које су им приредили учесници протеста. Има ли увриједљивије слике за сваког нормалног човјека од оне која је отишла у свијет. Али изгледа да у Црној Гори постоји велики број оних којима ни много blasphemичније ствари не могу додирнути елементарни људски понос. За неке не би био проблем и да су своје физиолошке потребе обављали на улици испред зграде Скупштине.

